

Til Israelsstævnet i marts havde vi besøg af Frtihjof Liepelt, som fortalte om sine forældres tjeneste i Israelsmissionen. Læs mere om denne del af Israelsmissionens historie.

// SIDE 4-5

Læs på IU-siderne om hvordan MTP-volontøren Sine stod på sidelinjen og levede med, da en handicappet jødisk kvinde havde sin største oplevelse.

// UNGE - SIDE 8

JESUS-DAGE I HAIFA! Side 6

israelsmissionen

NR. 4 AUGUST 2012

Israelsmissionens Avis
EVANGELIET OG
DEN JØDISKE VERDEN
Stiftet 1885

Siden 2008 har der været tre bibelselskaber i Israel/Palæstina, som hver især har til opgave at tjene det samfund, de er en del af. I maj måned mødte jeg tre fantastiske mennesker, som alle brænder for, at Bibelen og dens evangelium om Jesus skal gøres kendt i Det Hellige Land.

Gud gjorde det muligt

Simon fortæller ivrigt foran PBS' hovedkontor i Øst-Jerusalem

Arne Pedersen, redaktør

Jeg sidder i PLO's gamle hovedkvarter i Østjerusalem, og over for mig sidder Simon, som er ansat i Det Palæstinensiske Bibelselskab (PBS). Han er fuldt ud bevidst om husets signalværdi. "I rummet lige herover har Arafat siddet," siger han og peger op mod det afskallede loft, smiler og fortsætter: "Men nu sætter vi folk fri på en anden måde."

I dag er de historiske lokaler hovedkvarter for PBS, som arbejder med både bibler og diakonalt arbejde. På spørgsmålet om, hvorfor de er involveret i begge dele, svarer Simon uden tøven: "Vi fandt det ikke rimeligt kun at

give folk en Bibel, når de spurgte efter et stykke brød og helt tydeligt havde brug for dét også."

For nogle år siden fik Simon forfølgelsens vilkår tæt ind på livet, da hans kollega, Rami, blev bortført og slået ihjel i Gaza – fordi han troede på Jesus. "Da jeg blev ansat, havde jeg aldrig troet, at jeg skulle sidde her og fortælle om, at jeg havde mistet en kollega på grund af hans tro... Vi var så opfyldt af had efter drabet," fortæller han og bliver tydeligt berørt af minderne. "Men Jesus har jo sagt, vi skal tilgive, så det har vi hjulpet hinanden til." Han fortæller endvidere, at Ramis kone, som var gravid og havde to små børn, da Rami blev dræbt, har været et stort vidnesbyrd. Hun har netop fået publiceret et tilgivelsesbrev til sin mands mordere.

Mere end én god historie

Et stenkast fra Jaffa Gate går jeg senere på dagen ind i Det Israelske Bibelselskabs (BSI) butik, som rummer gode historier på mere end én måde. David byder velkommen. Jeg hører ikke hele historien, men får dog at vide, at hans vej til tro hænger sammen med oplevelsen af et terrorangreb, og jeg gør mig en mental note om, at dén historie skal fortælles på et senere tidspunkt.

I kontorerne ovenpå møder jeg

for første gang Victor, som har været generalsekretær i BSI siden 2007. Han er "lidt oppe at køre", for han har lige haft besøg af en rabbiner. "Vi sad lige her og snakkede om Jesus i over 40 minutter," fortæller han begejstret.

Der er mange projekter i gang, og Victor er på vej ud ad døren, men han når lige at vise os to helt nye udgivelser fra trykken. En ny børnebog, som er skrevet på vers og handler om, hvordan dyrene kan lære os noget om, hvem Gud er. Dernæst "Min broders vogter", som er en andagtsbog, der er skrevet af både Jesus-

lig betragtes som fjender, til at opbygge hinanden i troen på ham, de er fælles om.

Alle skal have adgang til Guds ord

I Nazareth er der varmt, så vi har fundet en skyggefuld café, hvor vi mødes med Dina, som er daglig leder af Det arabisk-israelske Bibelselskab (AIBS). Det er ret usædvanligt i en så mandsdomineret kultur, at en ung kvinde har dét job. Som samtalen skrider frem, fornemmer jeg dog klart, at hun ikke er tyngt af kulturens fordomme. "Der er ingen grund til at spilde tiden," siger hun, da jeg fortæller, at jeg bliver helt forpustet af at høre hende fortælle om alle de projekter, hun og bibelselskabet er engageret i. Dina afslører dermed også sin egen motivation: Arabiske israelere skal have adgang til Guds ord!

Dina fortæller, at det lykkedes hende at samle flere præster og kirkeledere til en undervisningsaften om Alpha-kursus. Jeg sidder måbende og lytter til, hvordan katolikker, baptister, lutheranere og græsk-ortodokse arbejdede

Dina

sammen den aften. Jeg giver udtryk for min beundring for hendes arbejde, men hun ser uforstående på mig og siger: "Men det var jo Gud – det var Gud, der gjorde det muligt!"

Hendes afsluttende ord fanger meget godt, hvordan jeg selv har det med Israelsmissionens engagement i de tre bibelselskaber: Vi er et redskab i Guds hænder, til at andre kan høre om ham – og det er Gud selv, der gør det muligt!

Du kan læse mere om de tre bibelselskaber på Israelsmissionens hjemmeside, israel.dk, hvor du også kan læse, hvordan du kan støtte arbejdet med at udbrede Bibelen og dens budskab.

Victor Kalisher

troende jøder og kristne palæstinensere. Det særlige er, at der ikke står forfatter ved de enkelte stykker. Man ved derfor ikke, hvem der skriver. På denne måde medvirker mennesker, som til dag-

Israelsmissionens kollekt dag – 10. søndag efter Trinitatis – 12. august
du kan læse mere om, hvordan du kan hjælpe via vores hjemmeside israel.dk

MOTTO: "...Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om at jøderne må blive frelst" (Rom 10,1)

KLUMMEN

Generalsekretæren har ordet

Jesus – en kristen gudfigur?

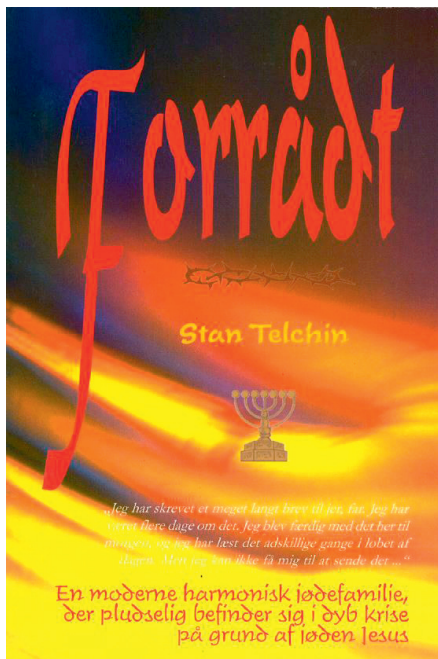

Bodil F. Skjøtt

Når jøder er kommet til tro på Jesus som deres Messias og verdens frelser, har de ofte skullet argumentere for, hvorfor det ikke gjorde dem til ex-jøder. Deres påstand var, og er, at de med deres tro på jøden Jesus forblev jøder. Nogle vil endda sige, at deres tro på Jesus som Messias har skærpet deres forståelse af dem selv som jøder. Det gælder bl.a. Daniel, som jeg mødte, da jeg sidst var i Israel. Han er vokset op i USA uden særlige jødiske traditioner, men da han kom til tro, blev hans jødiske baggrund vigtig for ham.

Messianske jøder har over for kirken og deres kristne ikke-jødiske venner skullet kæmpe for at få en plads i kirkens fællesskab – som jøder. Selv om meget har ændret sig, siden den messianske bevægelse startede for mere end 100 år siden, skal man ikke mange årtier tilbage for at møde - om ikke modstand - så manglende forståelse over for messianske jøder. At der også findes kristne, som går i den modsatte grøft og fremhæver messianske jøder som noget helt specielt og selv begynder at "efterligne" dem, hører også med til billedet. Og det er bestemt ikke til gavn for messianske jøder. Tværtimod. Men det ærgrer mig, når jeg i undervisning eller prædikener hører jøder omtalt som det modsatte af kristne og jødedom - som en religion, der hører fortiden til. Jeg forstår, hvorfor det sårer Jesus-troende jøder.

Alligevel er det måske småting i forhold til, hvor ondt det kan gøre, når andre jøder omtaler Jesus-troende jøder og deres overbevisning om, hvem Jesus er: At han er Guds søn, Israels Messias og verdens frelser. Således hedder det i et læserbrev i *Jødisk Orientering* i juni-august-nummeret 2012, at jøder, der tror på Jesus, "forbryder sig mod jødisk lov ved at dyrke den kristne gudfigur". Og hvis man skriver om messianske jøder, så "formidler man artikler om afgudsdyrkelse". Jeg skal skynde mig at sige, at citaterne er fra et læserbrev, og at redaktøren går imod læserbrevet. Læserbrevet er kun indirekte vendt mod messianske jøder og retter først og fremmest en kritik af, at man i *Jødisk Orientering*

I bogen "Forrådt" får læseren et stærkt indtryk af, hvilke konsekvenser det får, når en jøde begynder at tro på Jesus.

overhovedet har skrevet om messianske jøder. Men pludselig forstod jeg lidt bedre, de betænkeligheder en ven har med at blive døbt. Han er jøde, han tror på Jesus, er med i kirkens fællesskab, men han er aldrig blevet døbt. "For så slår familien hånden af mig", er hans indvending, samtidig med at han samler mod – og argumenter – for, hvorfor han skal døbes.

Når min ven har følt sig såret af "præstens prædiken", fordi hans jødiske tradition blev omtalt i negative vendinger, har jeg forsøgt at forsvare "præsten" og sagt, at sådan var det ikke ment. Men når andre jøder omtaler messianske jøders tro på Jesus som afgudsdyrkelse og Jesus som en kristen gudfigur, så er det nok ment sådant. Og jeg forstår lidt bedre, hvad der er på spil for nogle jøder, når de vælger at tale åbent om deres tro og deres dåb.

Alligevel vil jeg fortsætte med at tilskynde min jødiske ven til at tage skridtet og blive døbt. Det vil jeg, fordi jeg kender andre messianske jøder, som ventede længe med at blive døbt, men som bagefter har sagt: "Det skulle jeg havde gjort for længe siden. Det har givet mig en fred og glæde, jeg ikke havde før."

ANDAGT

Thomas Frovin,
medlem af
Israelsmissionens landsstyre

Nye, gamle nyheder

Når man er vokset op i en tradition med rige kirkelige rødder, hvor Bibelen i mange år er blevet læst og udlagt, så kan det af og til være vanskeligt at lade sig forundre over det, der er evangeliet – de gode nyheder til os. Ordet "nyhed" fordrer en vis aktualitet og nok også en fornemmelse af, at her er noget, der aldrig er set før. For 2000 år siden blev korset rejst over Golgata, og det er 1000 år siden, at "de gode nyheder" sidst var nye i Danmark.

Eller – er det nu sandt? Hver eneste gang et menneske ved Helligåndens vejledning bliver overbevist om den kristne tros sandhed og relevans, bliver evangeliet som nyt. Skønheden i budskabet, om at Gud lod sin søn blive menneske, så Guds rige kunne få fodfæste på en jord, der bogstaveligt talt var på vej ad helvede til, bliver levendegjort og nyt hver eneste gang, et menneske tager sit første skridt i tro. Og det centrale i troen: At Jesus sejrede over døden, for at mennesker kan få liv, hvis de tror og bekender, at han er Guds søn – bliver nok en gang understreget hver eneste gang, et menneske bliver tilføjet Guds menighed på jorden.

I Israelsmissionen ønsker vi, at mennesker må se og forstå, at Jesus er Messias. Men vi arbejder ikke et sted, hvor evangeliet aldrig har lydt – vi arbejder faktisk der, hvor det lød allerførst. Den gode nyhed er blevet en gammel nyhed. Der er nok stadigt steder,

hvor kristendommens skandaløse påstand om tømrersønnen, der stod op fra de døde, kan provokere – men ny er påstanden ikke just i Jerusalem og omegn.

Budskabet om frelse ved tro er et budskab til det enkelte menneske. Det gælder i Danmark såvel som i Israel. Begivenheden på korset var for mig en personlig begivenhed, der hænger dybt sammen med min relation til Gud. Johannes citerer i versene før det kendte Joh. 3,16 Jesus for at sige: "Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham." Derfor skal hvert enkelt menneske, uanset hvor det bor, have mulighed for at høre evangeliet præsenteret. Dermed bliver evangeliet nyt hver gang, det bliver til virkelighed for et enkelt menneske – både for modtageren af evangeliet og for afsenderen.

Det er en af de mere henrivende bivirkninger ved at være engageret i missionsarbejde! At vi selv får lov til at blive fornyede i vores forståelse af det centrale i den kristne tro, i vores sans for evangeliets skønhed og i vores overbevisning om den kristne tros sandhed og relevans for mennesker i dag. Så er det, at evangeliet viser sig friskt, levende – og nyt. Så bliver den gode nyhed for det enkelte menneske til en god nyhed for hele Guds menighed på jorden.

ØKONOMI

EVANGELIET TILBAGE TIL JØDERNE

Evangeliet er gratis, men det koster penge at drive mission. Med din støtte er du med til at bringe evangeliet tilbage til Guds ejendomsfolk.

Israelsmissionens budget for 2012 er på 3.527.000 kr. Heraf er der budgetteret med 1.715.000 kr. som gaver. Per 1. juli er der indkommet 631.000 kr. i gaver, hvilket svarer til 36,8% af budgettet.

GODT SAGT!

»Jeg takker Gud for at hans ord er sandt, og at det har sat mig i frihed. Jeg priser Gud for at jeg må læse den gamle pagt og den nye pagt og bag dem begge erkende den samme Forfatter»

(Stan Telchin)

KOLOFON

Sekretariatet

TORVET • Katrinebjergvej 75, 8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 • kontor@israel.dk

Generalsekretær Bodil F. Skjøtt
Tlf. 7356 1271 • Mobil 2371 8264
E-mail: general@israel.dk

Kommunikationssekretær Arne Hougaard Pedersen
Tlf. 7356 1272 • Mobil 2259 0733
E-mail: arne@israel.dk

Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743 konto nr. 0003054500
Hjemmeside: www.israel.dk

Ungdomssekretær - se side 8

Landsstyret

Formand Teol. dr. Kai Kjær-Hansen
Tlf. 8622 6470 • E-mail: kkh@israel.dk

Næstformand Sognepræst Peter Ø. Jacobsen
Tlf. 7592 0121 • E-mail: poej@km.dk

FU-medlem Redaktionel medarbejder IMT
Jørgen Hedager Nielsen
Tlf. 7586 1221 • E-mail: hedager@nielsen.mail.dk

KFS studentersekretær Thomas Frovin
Tlf. 4273 3321 • E-mail: frovin@kfs.dk

Familiebehandler Merete Pihl Konrad • Tlf. 2272 3363
E-mail: meretepihljacobsen@googlemail.com

Administrator og præst Sten Nielsen
Tlf. 4028 6452 • E-mail: mie.sten@privat.dk

Sognepræst Heinrich W. Pedersen
Tlf. 7588 3012 • E-mail: hwpe@km.dk

Forhenværende leder af DMR-U Uffe Torm
Tlf. 4914 0714 • E-mail: torm@dmr.org

Jakob Nielsen,
præst i Jerusalem
og medarbejder ved
Caspari Center

Den messianske bevægelse i Israel er på trods af betydelig vækst stadig meget lille. Det er ikke unormalt, at unge messianske jøder er helt alene om deres tro på skolen såvel som i vengruppen. Og ofte er der kun meget lidt hjælp at hente i menighederne, hvor der måske bare er en lille håndfuld jævnaldrende.

Undervisning og forkyndelse er oftest rettet imod deres forældres generation. Unge messianske jøder kan derfor let komme til at opleve sig som fremmede i begge de verdener, de færdes i til daglig.

Udfordringen i at nå den næste generation med budskabet om jødernes Messias er i stigende grad kommet i fokus i den messianske bevægelse. På den baggrund startede den messianske jøde Joel Goldberg for

godt 10 år siden organisationen Netivah, der har som mål at organisere nationale ungdomskonferencer og opmuntre menigheder til mere målrettet ungdomsarbejde.

I et interview foretaget af Caspari Center siger Joel: "Teenagere har brug for fællesskab, en fornemmelse af at høre til et sted og at være en del af en gruppe af ligesindede. De har brug for bekræftelse, og de skal vide, at de ikke er alene med deres problemer. Det er helt afgørende for deres udvikling og deres identitetsdannelse. Hvis ikke vi er med til at finde sådanne grupper," siger Joel, "så skal de nok selv finde dem andre steder."

Caspari Center, som er platformen for Israelsmissionens arbejde med messianske jøder i Israel, afholdte for nyligt et seminar målrettet unge.

Målgruppen var messianske teenagepiger, som foruden deres bekymringer

om, hvad klassekammeraterne tænker om deres tro på Jesus også må slås med tidens forskruede krops- og skønhedsidealiser.

Under overskriften "Hvem er jeg?" var målet for seminaret at afdække den løgn, som særligt reklameverdenen forsøger at sælge omkring selvværd, image og identitet, hvor vi først bliver gode og smukke nok, hvis vi køber netop deres produkter. Som en af organisatorerne fra Caspari Centrets team sagde det: "De allestedsnærværende billeder af perfekt, uopnåelig skønhed er specielt nedtrykkende og demoraliserende for teenagepiger, som prøver hårdt at passe ind, og som stadig er midt i processen med at vokse

Joel Goldberg – stifter af organisationen Netivah

Unge fra Netivah på tur

ind i deres kroppe og finde deres unikke identitet."

Budskabet denne aften var ikke, at vi som troende må barrikadere os imod verdens dårlige indflydelse.

Tværtimod må vi leve vores liv midt i denne verden, men med et ben solidt fundet i den trossandhed, at

vi er Guds håndværk, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger. Dét er basis for en sund identitet.

Vi er i Israelsmissionen stolte af, at vi via vores støtte og engagement på Caspari Centeret kan være med til at stable arrangementer som dette på benene. Det er en

kernesag for os, at også den næste generation af Jesus-troende jøder kan vokse op til en sund Messiascentreret identitet, så de kan være det lys, som resten af det jødiske folk - og verden i særdeleshed - så desperat trænger til at se.

Stan Telchin er død

Stan Telchin døde den 4. juni 87 år gammel. Hans fantastiske vidnesbyrd om sin vej til tro på Jesus, kan læses i bogen "Forrådt", som er oversat til 30 sprog og solgt i over en mio. eksemplarer. Siden 2003 var Stan Telchin ansat hos Israelsmissionens samarbejdspartner Jews for Jesus, hvor han tjente som præst for de unge evangelister, som gik på gaden for at dele traktater ud.

I Israelsmissionen er vi taknemmelige over det vidnesbyrd om Jesus Stan Telchin var og fortsat er.

Æret være hans minde.

Tel Avivikar

Henrik Laursen,
sognepræst i Vigerslev Kirke

Henrik Laursen med familie skal denne sommer afløse præstefamilien i Jaffo. Fra venstre ses Markus, Merete, Tobias, Henrik og Julie.

Israelsmissionen sender hen over sommeren tre præster med familie til Israel for at være afløser for hhv. Christian i Jaffo og Jakob i Jerusalem. Herunder kan du læse Henrik Laursens tanker om både sit vikariat og om at skulle til Israel for første gang. På israel.dk kan du læse, om forventningerne er blevet indfriet.

I skrivende stund sidder jeg her på mit vante og velkendte præstekontor i Valby. Men om en måneds tid sidder jeg på et slet ikke vant og velkendt præstekontor i Israel. Jeg skal med min familie agere præstefamilie i Immanuel Church i Jaffo, Tel Aviv, i tre uger. Jeg glæder mig og er spændt på ugerne som Tel Avivikar og har særligt to store håb for tiden i Det Hellige Land:

For det første håber jeg, at vi

som familie må være med til at skabe gode rammer for kirken og de mennesker, som dukker op dér. At gudstjenesterne, aktiviteterne og fællesskabet må være til glæde og velsignelse. At vi i det fællesskab må få en fornemmelse af ikke bare at være sammen om Jesus og sammen i Jesu hjemland, men også være sammen med Jesus selv.

For det andet håber jeg, at vi får god tid og ro til at opleve det Israel, som ingen af os endnu har besøgt. Jeg håber, at vi kommer til at opleve det på en måde, så vi ikke bare surfer rundt på overfladisk turist-niveau. Med vidtåbne sanser ønsker jeg at se og smage og lugte og høre og røre ved og føle Israels historie, kultur og tro. Jeg ønsker at gå, hvor Jesus gik. Se, hvad Jesus så. Jeg

ønsker at mærke vigtige og hellige steder. Og så ønsker jeg at møde mennesker - lytte til dem og få dette lands komplekse tanker og følelser lidt mere ind under huden. Jeg ønsker at lade land og mennesker smitte af på det Israel, jeg møder i Bibelen, og på den måde vel nærmest få lov til at læse de bibelske beretninger med alle sanserne i brug.

Hmm ... er forventningerne for store? Er det muligt at komme ind under det overfladiske turist-niveau på bare tre uger, hvor der også er opgaver i kirken og en lokkende middelhavsstrand? Jeg ved det ikke endnu. Men jeg håber det. Jeg vil i hvert fald gøre mit til, at det lykkes!

Udsendinge

Jaffo

Lisbeth og Christian Rasmussen
Immanuel Church • Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783 • Tel Aviv 61016 • Israel
Tlf.: +972 3 682 0654 • Fax: +972 3 682 6409
E-mail: rasmussen@israel.dk

Jerusalem

Jakob Wilms Nielsen
Den Danske Kirke • Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892 • Tlf. +972 77 5324 254
E-mail: jakobwn@israel.dk

Volontørkoordinator i Israel

Lise Bach Nielsen • E-mail: lisebn@israel.dk

Kirkevolontør i Jerusalem

Martin Traantoft Rasmussen • Tlf. +972 547283054
E-mail: martintraantoft@hotmail.com

Avisen

Evangeliet og den jødiske verden
Oplag: 5.000 • ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion

Mette Lysholm Hornstrup
Hanne Skjølstrup Mikkelsen
Bodil F. Skjøtt
Jørgen Hedager Nielsen
Arne H. Pedersen (ansv. For siderne 1-6)
Tlf: 7356 1272 (direkte)
arne@israel.dk

Adresseændring meddeles til Post Danmarks lokale postkontor, hvor efter Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

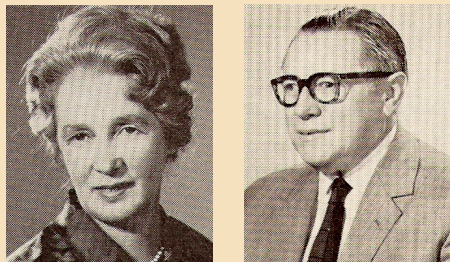
Layout: Graphic Care
Tryk: Vinderup Bogtrykkeri a/s,

GLIMT AF FAMILIEN LIEPELTS LIVSHISTORIE

■ Af Kai Kjær-Hansen

Familien Liepelt

– fra nazi-Tyskland til Danmark

Else Marie og Karlheinz Liepelt ca. 1949

"Berliner-barnet" Karlheinz Liepelt

Karlheinz Liepelt, der var født af tyske forældre, kom første gang til Danmark i 1920. Han var dengang 14 år. Som barn havde han oplevet Første Verdenskrig i Tyskland. Gennem Den Danske Kirke i Berlin kom han som "berliner-barn" på ferieophold hos tømrermester Thomas Thomsen og familie i Vildbjerg i Midtjylland. Dette gentog sig de to efterfølgende somre. Teenagerne Karlheinz og tømrermesterens datter Else Marie blev i de somre forelsket i hinanden.

Efter studentereksamen studerede han teologi ved forskellige tyske universiteter – i 1926 også ved Københavns Universitet, bl.a. under professor Frederik Torm, daværende formand for Israelsmissionen i Danmark.

I 1932 blev Karlheinz og Else Marie gift i Vildbjerg. På det tidspunkt var han blevet præst for den evangelisk-lutherske kirke i Sorau-Sagan i den østlige del af Tyskland. Menigheden havde nu fået et præstepar.

Efter store besværligheder i nazi-Tyskland og en dramatisk flugt i februar 1945 kom familien til Danmark – som tyske flygtninge. Ikke underligt, at især den danskfødte præstefru, Else Marie Liepelt, havde det svært ved at blive betragtet som tysk flygtning i Danmark. Men da hun var blevet gift i 1932, mistede hun sit danske statsborgerskab og fik det først tilbage i 1963. Pastor Liepelt fik dansk statsborgerskab i 1969.

Flygtningepæsten Liepelt som præst for tyske flygtninge i Danmark

Efter ankomsten til Danmark følte pastor Liepelt sig kaldet til at drage tilbage til sin menighed i Tyskland. De politiske forhold umuliggjorde dog dette. Snart efter blev han præst for tyske flygtninge i Jylland.

Det var Den Danske Kirketjeneste, der ansatte ham. Da de tyske myndigheder tilbød ham at blive uniformeret militærpræst med løn på majorniveau afslog han tilbuddet. Under krigen havde han afslået at komme til Danmark for at fungere som tolk for den tyske besættelsesmagt.

I løbet af 1948 havde de fleste tyske flygtninge forladt Danmark. Efter omkring tre og et halvt år som flygtningepæst læste Liepelt i toget hjem fra en flygtningelejr, at Israelsmissionen søgte to præstepar til tjeneste i Montevideo i Uruguay.

25 års tjeneste for Den Danske Israelsmission

I midten af januar 1949 blev Liepelt antaget som missionsarbejder for Israelsmissionen med henblik på tjeneste i Montevideo, Uruguay. Dette blev dog ikke til noget, idet man ikke opnåede indrejsetilladelse til familien. Liepelt rejste derefter rundt i Danmark og talte Israelsmissionens sag. Desuden foretog ægteparret orienteringsrejser i Marokko og Algeriet.

I efteråret 1952 drog familien Liepelt til Algier som Israelsmissionens udsendinge.

Også dér ventede dem bomber og terror i forbindelse med Algeriets kamp for uafhængighed. I 1964 flyttede de til Nice i Frankrig, da der i byen Algier så at sige ikke var flere jøder tilbage. De afsluttede deres tjeneste for Den Danske Israelsmission i 1974.

I september 1932 kom Karlheinz Liepelt, evangelisk-luthersk præst, tilbage til sin menighed i Sorau-Sagan i det østlige Tyskland sammen med danske Else Marie Thomsen, som han netop var blevet gift med i Danmark. I slutningen af januar 1933 blev Adolf Hitler udråbt som Tysklands rigskansler. Godt og vel et år senere kom pastor Liepelt på forsiden af tyske aviser på grund af sine anti-nazistiske holdninger.

Liepelts tale om "Folk og Fædreland" i 1934

I maj 1934 fik Liepelt en invitation til at tale ved en kirkefest i en nabomenighed. Det opgavne emne lød: "Folk og fædreland". I forsamlingen var der også mænd i S.A.-uniform. I sit foredrag gav han bl.a. udtryk for, at det ikke var tilstrækkeligt at kæmpe for ens jordiske fædreland, man at man som kristne skulle kæmpe for Guds rige, som strakte sig ud over alle grænser. Liepelt nævnte i foredraget også det jødiske folk og understregede, at frelsen var kommet til os gennem jøderne. Han antydede, at man var ved at træde dette folk under føde, skønt det var Guds folk – uanset om man ville tro det eller ej.

Om reaktionen på talen skrev Liepelt senere:

"Der var tilsyneladende ingen reaktion efter min tale. Men næste dag kom der et langt referat i en avis, som beskyldte mig for landsforræderi og krævede, at jeg skulle anbringes i koncentrationslejr. Andre aviser berettede ligeledes om mig. Endnu samme aften kom jeg i fængsel. Da jeg kort tid efter blev sendt hjem, var det med ordre

om at pakke min kuffert til koncentrationslejr. Dog dér kom jeg ikke. I stedet skulle jeg dagligt indfinde mig ved politiet. Også det holdt op. Men siden var jeg under Gestapo-opsyn i de 11 år, vi endnu var i Tyskland, hvor jeg fortsatte min præstegerning."

Præst i nazitidens Tyskland
Omkring Anden Verdenskrigs udbrud i 1939 blev Liepelt indkaldt til hæren. Efter nogle få uger blev han dog fritaget for militærtjeneste efter indsigelse fra Oberkirchenkollegium (BK). Ifølge sønnen Frithjof hjalp det også, at hans far var blind på det højre øje. Som krigen skred, frem fik Liepelt et større og større område at tage vare på som præst, idet så at sige alle præstekollegerne var blevet indkaldt til krigstjeneste. Han var del af Bekendelseskirken og lod den holde gudstjenester i kirken i Sagan.

Under krigen havde familien nær kontakt med den danske præst Erik Christensen, som var formand for KFUM's krigsfangehjælp og drog omsorg for de allieredes krigsfanger i Tyskland. Han døbte også en ung jødisk kvinde. Efterfølgende tog hun sit eget liv på grund af forfølgelser. Politiet fandt hendes dødsattest, og Erik Christensen blev efter et længere fængselsophold udvist af Tyskland. Familien Liepelt var under mistanke for, at døben havde fundet sted i deres hjem, hvilket ikke var tilfældet.

Den 11. april 1944 bombede de allierede byen Sorau. Bomber faldt lige uden for præstegården, som blev beskadiget. Den 10-årige søn, Frithjof, som sad i et vindue og kikkede

Fra venstre: Else Marie Liepelt (1909-1991), Karlheinz Liepelt (1906-1990), Angelika (født 1939), Frithjof (født 1933) og Rosemarie (født 1935). – Billedet er fra Frithjofs og Rosemaries konfirmation i 1949.

på, forblev dog uskadt, hvilket i familiens historie blev betragtet som et under.

Liepelt skrev senere, at de dramatiske begivenheder i forbindelse med anklagen for landsforræderi og omstændighederne omkring den jødiske kvindes døb og død mere end noget bidrog til, at de i 1949 tog imod Israelsmissionens kald til tjeneste blandt jøder.

Flugten fra Sorau-Sagan

Den 13. februar 1945 er også indprentet i familien Liepelts livshistorie og huskes tydeligt af deres tre nulevende børn, nu pensionister. Flugten fra Sorau-Sagan var da også dramatisk.

Den Røde Hær var fra øst kommet til Sorau, og indbyggerne begyndte at flygte mod vest. Således også præstefamilien Liepelt. Bestemmelsesstedet var i første omgang byen Forst, 42 kilometer vest for Sorau, hvor pastor Liepelts mor, søster og moster boede.

Ved 13-tiden drog først hushjælpen Lotti Schmidt og den 11-årige Frithjof vestover med en trækvogn med bl.a. kirkebøgerne. Kort tid efter forlod den resterende familie Sorau – med to cykler til at transportere deres bagage. Efter 12 kilometer var fru Liepelt så udmattet, at hun og døtrene Elsemarie og Angelika måtte efterlades i en landsby. Liepelt fortsatte på cykel vestpå, og først efter yderligere 13 kilometer fandt han i flygtningestrømmen hushjælpen og Frithjof.

Hushjælpen valgte at fortsætte med trækvognen mod byen Forst i vest, hvilket også lykkedes for hende. Liepelt og Frithjof måtte den aften tilbage mod øst – til krigszonen – for at blive genforenet med den øvrige familie.

I aftenmørke og slud slingrede de tilbage på én cykel mod øst med russiske bombefly over sig og tyske panservogne på vejen. Foran sig så de deres by Sorau i flammer. Ved 21-tiden så de et lysende inferno bag sig. Først senere fik de at vide, at det var Dresden, der var blevet bombet af de allierede.

Under over under

Det hele sættes i relief af, at danske venner i Tyskland otte dage før flugten fra Sorau havde tilbudt familien transport til Dresden, hvor de kunne bo i bydelen Altstadt hos venner. Pastor Liepelt ønskede ikke at forlade sin menighed, og fru Liepelt ønskede ikke, at familien skulle adskilles. Netop den nat blev bydelen Altstadt i Dresden jævnet med jorden af de allieredes bomber. At de ikke befandt sig dér, betragtes i familiehistorien også som et under.

Efter en udmarvende flugt ankom familien den 24. februar 1945 til Vildbjerg – til fru Liepelts barndoms-hjem. Snart efter var den tyske flygtning Liepelt præst for tyske flygtninge i Danmark (se spalten til venstre).

und Beot

läge in Oesterreich

Wasserwert stillgelegt — Margiften als Täter festgestellt

Der Zwischenfall
in der
Jungfernschlucht
am Boden

Säfte und dem Abhängen der Faldschirmen
sowie mit unerschütterlichem Mut und
Erfahrung...

Pastor Liepelt
treibt Landesverrat

Bei der Festnahme der...
am Sonntag...
in der er, wie er selbst sagte, über
Stoll und Vaterland...

I tyske aviser blev Liepelt anklaget for landsforræderi på grund af et foredrag. – Her i Nordschlesische Tageszeitung den 29. maj 1934.

☺ "HERRE GUD er det Dem?"

I foråret 1973 i Nice havde Liepelt en dag stiftet et nyt bekendtskab. Han skriver:

"Mærkeligt nok: allerede næste dag mødtes vi i byen. Vi var forbavsede begge to. Men min nye bekendt kom først til orde og råbte på gaden:

'HERRE GUD er det Dem?' – 'Nej', svarede jeg, det er jeg ikke, jeg er kun GUD's tjener'.
Så lo vi begge."

I Algeriet opererede pastor Liepelt under navnet "Mission Danoise" (Den Danske Mission). Det gav ham mange kontakter til jøder, da Algeriets jøder – syv år efter krigen - ikke havde glemt, hvad danskere havde gjort for jøder under Anden Verdenskrig. Men intet luskeri. Jøder skulle vide, hvad han stod for.

Missionær Liepelt – kontakter og ringvirkninger

Familien Liepelt ankom til Algeriet i efteråret 1952 uden at kende nogen jøder eller jødekristne – og uden et sted at bo. De boede på hotel de første fire uger. Herefter fik de en lejlighed igennem en "tilfældig" kontakt, hvilket sønnen Frithjof medvirkede til. Lejligheden kaldte de "missionsstation". Møbler til lejligheden købte de hos jøder. De knyttede også til hos deres børns studiekammerater og deres forældre. "Altid fik vi nye forbindelser," skrev Liepelt senere. Nuvel, forbindelser kommer sjældent af sig selv. Forbindelser skal opsøges, og det gjorde Liepelt bl.a. ved at være dér, hvor jøder befandt sig, også i synagogen.

Først og fremmest delte han evangeliet med de "bekendtskaber", han opsøgte og fik. Her et par eksempler. At mange naturligvis afviste ham, hører også med til historien..

Bekendtskaber gennem synagogen – men rene linjer

Fra første begyndelse gik Liepelt i synagogen til gudstjeneste og til foredrag i jødiske foreninger i byen Algier. Hermed stiftede han bekendtskab med jøder. Men helt tilfreds var han ikke med sig selv. Han havde jo fået et kald til at bringe evangeliet til jøder. Men der skulle ikke være noget hemmelighedskræmmeri ved det. Men hvis han åbent fortalte rabbinerne om sit forehavende, var der fare for, at hans arbejde sluttede, før det var begyndt. Alligevel gjorde han det.

Efter at have deltaget i flere jødiske gudstjenester ventede han en sabbat uden for synagogen på rabbineren, præsenterede sig og takkede ham for de prædikener, han indtil nu havde hørt, hvorefter han tilbød rabbineren en brochure med titlen *De mes-*

sianske forjættelser i Det Gamle Testamente og deres opfyldelse i Det Nye Testamente. "Overrabbineren tog imod den," skriver Liepelt, "og vi sagde: På gensyn. Min samvittighed var mere rolig, thi fra nu måtte den jødiske menighed nok blive orienteret om os."

Og det blev til et gensyn med denne rabbiner. Efter et foredrag i en jødisk forening, mødte Liepelt rabbineren og hans kone. Hun spurgte: "Sig mig, hvad gør De i grunden her i Algeriet?" Inden Liepelt nåede at svare, sagde rabbineren til hende: "Du må vide, at han som præst bringer kirkens budskab til alle og enhver."

Rabbinerens hustru inviterede kort tid efter Liepelt og hustru til indvielse af en stor sal for den jødiske menighed. Og igen: Her blev de introduceret for andre jøder. Nogle af disse blev deres venner. Familien Liepelt deltog fx i Hanukka-festen hos dem, og de i julefesten hos Liepelts.

Evangeliet ikke kun for jøder

Efterhånden var så mange forbindelser knyttet, at Liepelt begyndte at holde bibeltimer. Til disse blev ikke blot hans jødiske venner inviteret, men også andre venner, hvad enten de var evangeliske eller katolikker, europæere eller arabere. At dette var en velovervejet "metode", fremgår af følgende ord af Liepelt:

"Det var meget vigtigt. Thi jøderne ville nok ikke kunne forstå, hvis vi kun havde henvendt os til dem med vor forkyndelse. Til at begynde med talte vi om personer i og problemer fra Det Gamle Testamente ... Men naturligvis kom øjeblikket, hvor vi også kunne tale frit ud fra Det Nye Testamente."

Vidnesbyrdet gennem lejlighedstaler

Liepelt murede sig ikke inde på sin "missionsstation". Familien deltog i talrige sammenkomster i jødiske hjem, hvad enten det var for at fejre en fødselsdag eller deltage i fejringen af en omskærelse, i Bar Mitzva ("konfirmation") eller i en middag efter synagogegudstjenesten eller lignende.

Ved sådanne sammenkomster udviste Liepelt en enorm frimodighed. På et passende tidspunkt bad han om ordet og holdt en lille tale, hvor han ikke skjulte, hvem han var og hvem han troede på. Efter en synagogegudstjeneste kunne han tage ordet og bruge anledningen til i lyset af sin tro på Jesus som Messias at kommentere de gammeltestamentlige tekster, man netop havde lyttet til i synagogen.

Ekkoet fra en sang – og familien Berreby

Ved en fødselsdagsfest i et jødisk hjem oplevede familien Liepelt at en jøde ved navn Berreby oplæste et digt, han selv havde skrevet, men som Liepelt mente var fuldt af blasfemi. Liepelt var fristet til at forlade selvsagnet under protest. Men i stedet svarede han igen ved at bede om lov til, at familien sang en fransk salme.

Liepelt beretter at "gudsbespotteren" og hans familie senere fandt vej til Kristus: "vejen var lang og mærkelig, men fruente fortalte os, at vi havde været den første anledning med vor salmesang, ekko'et tonede videre i hjertet."

Berreby blev senere tilknyttet et missionselskab. Efterkommere af slægten har været en del af den messianske bevægelse og også virket i Danmark og Israel. Organisationen Dansk-Jødisk Venskab har således støttet Marthe Ber-

reby's arbejde i Jerusalem..

Distribuering af Nytestamente

På et tidspunkt modtog Liepelt en stor forsendelse af Nytestamenter på hebraisk-fransk. De blev naturligvis tilbudt venner. Andre fik han opstillet på byens biblioteker.

Han forsøgte også at sælge disse Nytestamenter til antikvariater. I et af dem fik han to franc per eksemplar. Nogen tid senere kom han tilbage og spurgte, om de havde hebraiske bøger. De viste ham så et Nytestamente, som kostede otte franc! At det netop var et af de eksemplarer, han selv tidligere havde solgt til antikvariatet, fremgik af missionens stempel, han havde sat i bogen. For at den, der købte det, kunne komme i kontakt med missionen, dersom vedkommende ønskede det.

"Hvor mange har I omvendt?"

I et tilbageblik på sit liv skrev Liepelt i 1975 følgende:

"Flere gange blev vi spurgt: Hvor mange har I omvendt? Vort svar er: Vi kunne ikke omvende en eneste, men det kan Guds ånd. Måske vil den ene eller anden nu spørge os: Hvad er resultatet af jeres gerning? Da vil vi svare: Vi ved det ikke, men vi ved, at der står i Bibelen om Guds ord 'mit ord, det som går ud af min mund, det skal ikke vende tomt tilbage' (Esajas 55 v. 11)."

Om end antallet af "omvendte" sandsynligvis har været lille, har det været nogle ringvirkninger af pastor Liepelts og hans families vidnesbyrd, som der på denne side er givet nogle eksempler på, og som ikke skal underkendes. I mission er det nemlig sådan, at den, der sår, ikke altid selv får lov til at høste.

Fotografen Marcel – kaldet "Jesus"

Efter at have været i Algeriet et stykke tid fik Liepelt et praj om at opsøge en jødisk familie, som havde en fotoforretning. I halvandet år besøgte han næsten ugentligt fotografen Marcel Schetrit og indbød mange gange familien til at deltage i missionens møder. Men til ingen nytte. Efter halvandet år var Liepelt ved at give op. Men så dukkede familien Schetrit endelig op til et møde. Som Liepelt skriver: "De kom – som de fortalte os senere – af nysgerrighed, derefter af sympati og så af interesse for Guds ord og til sidst af kærlighed til Jesus Kristus."

Og Liepelt fortsætter:

"De blev med tiden vore gode venner. Fotografen sagde til mig, at han ville være gået sin vej, hvis jeg fra første begyndelse havde fortalt ham om Jesus Kristus korsfæstet. Men da han lidt efter lidt blev ført hen til Messias ud fra Det gamle Testamente, kom han til sandheds erkendelse. Men det tog sin tid."

Efter et par års forløb bad Marcel om at blive døbt. Det kunne nu ikke gå hurtigt nok.

Dåb julenat

I 1957 fejrede familien Schetrit og andre jøder juleaften i Liepelts hjem. Marcel trak ved afslutningen pastor Liepelt til side og sagde, at han ville døbes. Liepelt mente nu nok, at dåben kunne udsættes til nytår, men Marcel insisterede på, at han ville døbes denne julenat. Og det blev han så. Efter at have modtaget dåben udbrød Marcel: "Tror I ikke, at Guds engle glæder sig med os?"

Marcel's dåb var ved at splitte familien. Men to år efter – også juleaften – meddelte Marie, Marcel's kone, overraskende, at hun var rede til dåb. Det efterfølgende år modtog deres søn, Paul, dåben – også juleaften.

"Min kære Jesus"

I den bydel, hvor Marcel boede og havde sine fotoforretning, blev han kaldt "Jesus" på grund af vidnesbyrdet, han aflagde, eller rettere sagt: som Jesu efterfølger.

Når Marcel fx gjorde civilforsvarstjeneste, læste han undertiden op af Bibelen for sine kammerater i vagtstuen. Trods hån og spot fortsatte han at vidne. Engang modtog han et åbent brev kort fra en kammerat, som tidligere havde spottet ham. Brevkortet begyndte med ordene "Min kære Jesus ..."

Denne kammerat, Rolland Kersenti, introducerede Marcel for pastor Liepelt. Rolland kom til tro og blev et vidne for andre, også sin familie. Efterfølgende kom hans kone, hans bedstemor og mor til tro på Jesus.

Familien Schetrit blev til stor hjælp og opmuntring for Liepelt i Algier. Marcel's fotobutik blev en slags ny "missionsstation", hvor der også undertiden blev afholdt møder, bl.a. under Liepelts ferier. Familien Schetrit flyttede senere til Paris.

Også i Paris fortsatte Marcel sit vidnesbyrd om Jesus.

Jesus-dage i Haifa

Arne Pedersen

"Jeg var sammen med Tzachi ved Haifa Stadion. Vi var begge en smule skuffede over, at vi ikke skulle ind at se fodboldkampen, men bare skulle stå ved indgangen og dele traktater ud." Sådan begynder Jonathan fortællingen om én af sine oplevelser på Jews for Jesus' *Behold Your God Israel*-kampagne i Haifa. Han var en af 23 frivillige, som valgte at bruge en måned i foråret på at fortælle andre mennesker om Jesus. Fortællingen fortsætter: "Tzachi var spændt, fordi det var hans yndlingshold, der spillede. Pludselig var der en fan, som kastede en flaske efter os. Den splintredes lige foran, hvor vi stod, og en gruppe mennesker begyndte at råbe ad os. Heldigvis kom en stor arabisk fyr over og beskyttede os." Jonathan fortæller videre, at der blev klaget over dem til politiet, men at politiet – efter at have læst traktaterne – gav dem lov til

Tzachi i intens samtale under gadeevangelisation

at fortsætte. "Vi fik delt 2.400 traktater ud den aften," slutter Jonathan.

Behold Your God Israel er et evangelisationsprojekt, som Jews for Jesus begyndte på i 2011. De har planlagt 12 kampagner forskellige steder i Israel, og kampagnen i Haifa i foråret var den syvende i rækken. De sidste fem kampagner planlægges gennemført frem til 2016.

Kampagnen i Haifa blev ledsaget af store billboard-reklamer ved de store veje. Alle reklamerne havde et klart budskab om, at Jesus er Messias, og nogle af reklamerne blev dømt ulovlige af bystyret efter en lov, som gør dette muligt. Det eneste der skal til er, at nogle skal klage over reklamen som værende "stødende". Andre af de store reklamer blev ødelagt af ortodokse jøder. Det vidner om det fjendtlige miljø, som Jews for Jesus og andre arbejder i flere gange om dagen gennem en hel måned. Verbale overfald og trusler er en daglig udfordring for de messianske jøder, som ønsker at dele evangeliet med deres landsmænd.

Alligevel tager det ikke modet fra dem, som går på gaden for både at dele traktater ud, opsøge samtaler, spille musik og stå med bannere, som proklamerer Jesus som Messias. Deres udholdenhed har båret frugt – som Dan Sered,

Jonathan omgivet af ortodokse modstandere

leder af Jews for Jesus i Israel udtrykker det: "Gud har virkelig gjort utrolige ting iblandt os."

En kampagne som *Behold Your God Israel* kan være svær at "oversætte" til en dansk kontekst, hvilket den da heller ikke skal. Nogle vil måske også finde den måde, Jews for Jesus' konfronterer mennesker på, meget kontroversiel. Alligevel må deres evne til at sætte evangelisation på dagsordenen konstant udfordre

"Jeg kan afrapportere noget statistik, men vær sød at huske, at bag hvert tal gemmer sig en person." Dan Sered.

Der blev uddelt **66.305** traktater.

Der blev forsøgt **18.192** telefonopkald, hvor telefonen blev taget **7.202** gange.

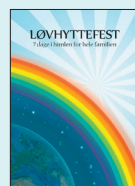
Der blev indsamlet kontaktinformation på **1.072** jøder, som alle ønskede at høre mere om Jesus.

5 jøder tog imod Jesus som deres Messias under selve kampagnen.

os tryghedssøgende danskere til at overveje, hvor og under hvilke omstændigheder vi er med til at

gøre spørgsmålet om, hvem Jesus er, uundgåeligt for det danske folk.

Lars Kofoed-Frederiksen, børnemedarbejder ved Nazaret Kirke i København, har forfattet et aktivitets-

hæfte til børn om Løvhyttefesten. Om arbejdet med hæftet fortæller Lars:

"Det har været en stor oplevelse at arbejde med hæftet om løvhyttefesten. Jeg er igen blevet mindet om, at vores kristne tro har jødiske rødder. Hæftet fokuserer på festens fejring af den nye himmel og den nye jord, og hvad kunne være mere spændende end det? Jeg er personligt drevet af en stærk længsel efter at se og mærke den nye jord, som Jesus har lovet os skal komme. Jeg håber, hæftet må hjælpe mange andre til at få samme længsel og forventning til den rigdom og herlighed, som venter os i Guds lysende rige."

Hæftet kan bestilles på Israelsmissionens sekretariat (kontor @israel.dk) og koster 10,- + porto – hvis man bestiller 10 stk. koster det 100,- inkl. porto. Hæftet kan også downloades gratis via israel.dk.

I maj måned var en gruppe søn-dagsskolelærere en tur i Israel sammen med deres familier. De havde vundet rejsen gennem en konkurrence i Israelsmissionen, og de besøgte undervejs bl.a. Immanuelskirken i Jaffo, hvor de medvirkede ved gudstjenesten.

Nyheder - Bibelens troværdighed - arkæologisk sidelys

Bliv abonnent på bladet TEL

... og kom et spadestik dybere i den bibelske verden!

Introduktionstilbud: Bliv medlem nu og få resten af TELs numre i 2012 for 50 kr

(Heretter er prisen for medlemskab 175,- kr/år (125,- kr for unge under 26 år).)

Se mere på • www.bibelskarkaeologi.dk eller skriv til • hh@bibelskarkaeologi.dk

Velkommen til Rungsted Kirke

Søndag d. 23. september 2012 kl. 10:30

Højmesse v/ biskop Lise-Lotte Rebel

Kl. 13:00

Når Jesus og jøder fester

Arne Hougaard Pedersen

Kommunikationssekretær

Israelsmissionen

Missionsprojekt 2012

Helsingør Stiftsudvalg for Ydre Mission

Israel

Klassisk rundrejse 15.9, 10 dg.

Løvhyttefest rundr. 28.9, 11 dg.

Klassisk rundrejse 12.10, 10 dg.

Israel, Sinaj & Jordan 23.10, 14 dg.

Andre bibelske rejser

Tyrkiet - Bibel-Badeferie 31.8, 8 dg.

Rom, Pompei & Assisi 13.9, 10 dg.

Tyrkiet - Paulus' fodspor 23.9, 10 dg.

Egypten m. Nilkrydst. 10.10, 12 dg.

2013

Tenerife - Bibel-Badeferie 23.2, 8 dg.

Bestil vores katalog

felix rejser

75 92 20 22

fxr@felixrejser.dk

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge indbyder til

STUDIEDAG

om

LANDLØFTER OG ANTI-SEMITISME

Fredag den 31. juli kl. 14.30-20.30

TORUET, Katrinebjergvej 75, 8200 Aarhus N

Tilmelding til middag: kontor @israel.dk

Postkort fra Israel

Nye briller

v. Mai Griana Castella McDonald
– volontør på Beit Tamar.

Volontør postkort:

Jeg hedder Mai og arbejder på et hjem for fysisk handicappede i Jerusalem. For nogle måneder siden skulle vi til bålfeest med vores beboere. Festen blev holdt sammen med en masse andre handicaphjem. Der var DJ, bål og falafel i lange baner. Da jeg kæmpede mig frem i skoven af kørestole, kunne jeg ikke lade være med at undre mig over, hvorfor de handicappede fra fremmede bosteder så så mærkelige ud i forhold til dem på mit hjem. Det slog mig lige pludselig, at vores beboere nok også ser mærkelige ud for folk, der ikke kender dem. Og jeg kom i tanke om, at vores beboere nok også så mærkelige ud, men at jeg har glemt det, fordi jeg har lært personen i kroppen at kende. Jeg registrerer ikke længere det usædvanlige i voldsom viften med armene, fordi jeg har

lært, at det betyder, at man gerne vil have et kram. Jeg har glemt, at folk på gaden ikke begynder at lave høje fugleagtige pibelyde, når de bliver forurettede. Jeg har fundet ud af, hvem der kan lide at spise hvad, hvordan deres humor er, hvem der er morgensure om morgenen, hvordan deres forhold til deres familier er, og hvor meget tandpasta de vil have på tandbørsten. Jeg havde ikke overvejet, at mit syn på dem havde ændret sig, før jeg lige pludselig var et sted med mange fremmede mennesker. Men det er befriende og tankevækkende for mig, at jeg har fået lov til at lære nogle mennesker i en anden situation at kende.

Hvor meget mission er der i Israelsmissionen?

Jeg har nu, i snart tre år, været ansat til at arbejde med Israelsmissionen i Jerusalem, og af og til standser jeg op og prøver at gøre lidt status over mit arbejde. Hvad har frugterne været af de sidste 3 års Israelsmissions-arbejde? Tja. Jeg har endnu til gode at se en jøde komme til tro på Jesus, som direkte frugt af det arbejde jeg gør. Jeg har snakket med flere jøder om Jesus og et par af dem er ret så interesserede,

men faktum på bundlinjen er, at der ikke er kommet flere jesustroende jøder i Israel, fordi jeg har været her. Men hvad så? Er det ikke en fiasko? Det spørgsmål skal selvfølgelig stilles, når nu Israelsmissionens erklærede formål er at give evangeliet tilbage til det jødiske folk. Men samtidigt er der et par mellemregninger i regnestykket som man let kan komme til at springe over, når man leder efter resultater.

For Guds Mission til verden er mere mangfoldigt end som så.

Hver eneste gang én af MeetThePeople-volontørerne, fra vores volontørprojekt, møder én af beboerne på handicaphjemmet eller hospitalet med et smil, så ser jeg det f.eks. som Guds udstrakte hånd til sit folk.

Og selvom det er rigtigt, at jeg ikke har været direkte involveret i, at en jøde har fået øjnene op for det evangelium, vi fik fra dem i første omgang, så hænger det også sammen med, at vores engagement som dansk Israelsmission i Israel i stor udstrækning består i at stå på sidelinjen.

Vi står på sidelinjen og hepper begejstret på dem, som er dér hvor der faktisk sker noget, og hvor jøder stadig i dag får øjnene op for Jesus som det jødiske folks Messias, nemlig de messianske jøder.

Så når jeg f.eks. hører om det arrangement, som mine lokale kollegaer på Caspari Centeret for nyligt afholdte

Af Jakob Wilms
Nielsen

for unge messianske teenagepiger, om kropsidealer og om at være anderledes på grund af troen osv. så gør det mig stolt på den danske Israelsmissions vegne. Stolt over at vi er med til at skabe den opbakning, som gør sådanne arrangementer mulige.

Derfor vil jeg frimodigt fortsætte mit arbejde i Guds Mission til det jødiske folk her i Israel. Fordi der er brug for os, som står på sidelinjen og hepper. Fordi der er brug for nogen, som kan være med til at skabe rammerne for at jøder, som allerede har fundet deres Messias, kan blive opmuntret til at dele ham med resten af deres folk.

www.ung.israel.dk

KORT NYT
- NEWS FROM IU

STUDIEDAG

med spændende program og besøg! Vi byder alle velkommen til en eftermiddag og aften hvor emnerne "Bibelens landløfter og staten Israel", samt "Antisemitisme i dag" skal debatteres. Vi få desuden besøg af nordmanden Gunnar Haaland, ekspert i jødedom på Jesu tid. Kom d. 31. august til TORVET, Århus kl. 14.30. Pris: 30 kr for aftensmad.

EFTERÅRETS VOLONTØRER SAMLES:

Skal du ud i praktik, som Meet The People-volontør, arbejde på Eben Ezer, støtte Studenterarbejdet eller andet, så er der intro til dine nye oplevelser d. 10-11. august 2012 på TORVET.

ER DU MISISONSPILOT?

I foråret 2013 sætter vi det næste hold piloter i flysæderne, sender dem til Israel, hvor gruppen skal undervises i og udføre mission og evangelie-forkyndelse i samarbejde med mange af de partnere og diakonale organisationer IU har kontakt med. Har det interesse, så se mere på www.missionspiloter.dk

Et lille mirakel, men den største glæde

Af Sine Søndergaard Korsholm – tidligere MTP-volontør

Selvudvikling, fremgang, succes. Tre ord som præger hver eneste jobansøgning, hver eneste evaluering, hvert eneste menneske.

Selv om mine beboere i Jerusalem ikke var helt dus med disse begreber, så oplevede jeg som volontør, at særligt en beboer fandt en vilje og en kampgejst, som endte i selvudvikling og succes.

Liat var, under mit volontørforhold i foråret 2010, 24 år og havde i flere år haft brug for hjælp til at spise. Der havde et par gange været snakket om, at hun skulle prøve at spise selv, men flere syntes, at det tog for lang tid, og at hun jo tabte meget af maden, når det først var kommet på skeen.

En aften fortalte min medvolontør, Astrid, mig glad, at Liat spiste selv for første gang. Jeg måtte spørge en ekstra gang, om hun virkelig mente Liat, men det var rigtigt nok – Liat spiste selv for første gang i flere år. Glæden havde været stor både for hende og alle andre ved aftenmadsbordet, da det lykkedes. Alle havde klappet, sagt "Kol HaKavod!" (godt gået!) og forundret betragtet Liat, som grædende af glæde spiste helt selv. Som Astrid sagde: "Det var faktisk et meget rørende øjeblik."

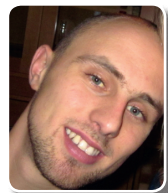
Morgenen efter skulle jeg tage Liat op. Normalt blev der ikke sagt meget, fordi hun ofte stadig var træt, men denne morgen plaprede hun løs. "Har du hørt, at jeg spiste selv i går? Jeg troede på det, men det gjorde

min fysioterapeut ikke. Så du, da jeg spiste selv i går? Jeg troede selv på det, og det er derfor, jeg kunne gøre det!". Glæden var ubetinget stor for Liat! Jeg kunne ikke andet end at smile og rose hende.

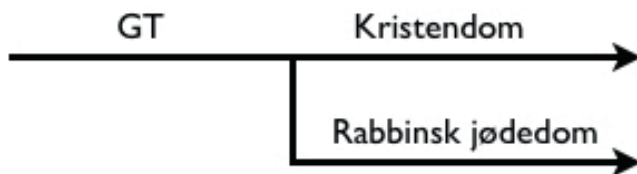
Snakken den morgen gik mest om hendes mulighed for at spise selv, hvortil hun sagde: "Jeg føler, at Gud har givet mig mit liv tilbage." Liat havde gjort noget, som nærmest ingen andre end hende selv turde tro kunne ske. At se hende spise selv var en hel fornøjelse. Godt nok tog det tid, og hun tabte en del af maden, men det var det værd. Liats humør steg flere grader siden den aften på Beit Tamar, hvor et lille mirakel førte til den største glæde.

KRISTENDOMMENS JØDISKE RØDDER

Af Kristoffer Simonsen, stud. teol. på Menighedsfakultetet

Hvor er Gud?

Jeg glemmer aldrig de filmscener, som afslører, hvordan vores gode ven Martin Luther kæmpede, svedte og led for at finde svar. Konstant granskede han spørgsmålet: *Hvem er Gud?* Luther fandt en nådig Gud, og det blev hans redning og starten på hele reformationen.

I dag har vores spørgsmål ændret karakter. Vi spørger ikke, hvem Gud er, men søger at finde: *Hvor er Gud?* Den gud, som mennesker søger, er tilmed blevet synonym med alt lige fra at finde meningen med tilværelsen, til at finde evnen til at slå til, til at finde de bedste midler afstressning.

Denne udbredte søgen efter at finde Gud giver faktisk vores kirke en unik

mulighed for netop at vise, hvor Gud er. Det kan vi fx gøre gennem diakonal praksis og konkret forbøn. Men det betyder også, at vi ikke blot kan råbe højt om Gud som frelser og forsoner, fordi det ofte vil opleves irrelevant. Vi må ganske enkelt starte med at vise evangeliet for at blive hørt.

På Jesu tid

Tilbage i den tid hvor Jesus slog sine folder i Israel, havde jøderne en klar forståelse af, hvor de kunne møde Gud: i templet og ingen andre steder. Derfor var det ikke bare frækt, når Jesus hævdede at være Gud, der vandrede omkring blandt mennesker, hjalp og bad for mennesker - det var vanvittigt provokerende og blasfemisk for jøderne. Jesus brugte derfor størstedelen af sit virke på

netop at vise evangeliet for jøderne for at blive hørt.

Jesus var jøde

Det kan måske undre, hvorfor Jesus lod sig føde og vokse op blandt jøder og ikke blandt hedninger? Hertil skal vi have de store bibelske briller på og studere kristendommens jødiske rødder. Hvis man tegner en model over jødedommens historiske forløb, starter den som én linie ud fra GT. Men med Jesu komme til jorden, hans liv og virke, død og opstandelse splittes linien i to. Den ene linie er den rabbinske jødedom, som afviste Jesus. Den anden linie er kristendommen, som netop er fortsættelsen og opfyldelsen af Guds løfter i GT. Derfor kan vi kalde Jesus for vores

jødiske ven - og disse jødiske rødder har to kendetegn:

Kristendommen er en *fortsættelse* af jødedommen, fordi det netop handler om opfyldelsen af de løfter, som Gud har givet sit folk.

Kristendommen er en *adskillelse* fra rabbinsk jødedom (dvs. den jødedom, som afviser Jesus som Messias), fordi den har fået et nyt omdrejningspunkt: *Den korsfæstede Gud. Messias, som eksploderede grænserne for, hvor vi kan møde Gud, og hvem der hører med til Guds folk.*

I dag

Konkret betyder dette, at kristendommen har et tydeligt centrum i Kristus, men det betyder også, at vi kan finde Gud andre steder end i templet. Jesus har sendt os ud til alverden for at vise og forkynde, at han er Gud. Sådan gjorde Jesus selv, og han har givet os et løfte om, at han vil være med os.

NYTTIGE INFORMATIONER

Israelsmissionens Unge
Torvet, Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N

Tlf. 7356 1270 / <http://ung.israel.dk>

Ungdomssekretær: Peter Worm Madsen
(Ansv. redaktør s. 7-8) UNGE@israel.dk / Tlf. 3029 2075

Volontørkoordinator Jeanette Wind / IU@israel.dk
Personlig assistent Tobias N. Olesen / PA@israel.dk
IU-formand: Peter Bach Nikolajsen / peterbach30@hotmail.com

Kaptajn for Missionspiloter i DK:

Kent Bech Rasmussen / missionspiloter@israel.dk

Eventkoordinator: Peder Ravn / EVENT@israel.dk

Projekter: ✨ Meet The People / ✨ Musalaha
✨ Studenterarbejde i KFS/IFES / ✨ Jews For Jesus

Giv en gave til IU på konto: 9743 0016529907